

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

פב.

עין משפט נר מצוה

הכל לשם שמים. ואין דעתי אחרת לחיבת אישות אלא לחיבת קרובה ולעשות קורת רוח לאמה כשאני מתבונן את בנה: **מתני'** לא ילמד רווק סופרים. רווק פנוי בלא אשה: סופרים. מלמדי מינוקות. כלומר לא ירגיל רווק עצמו להיות מתמן הסופרים ובגמרא מפרש טעמא. וכן לא תלמד אשה סופרים לא תרגיל עצמה להיות ממלמדי מינוקות: אף **מי שאין לו אשה**. בגמרא מפרש מאי היא: לא ידענה רווק את טהובותיה. שלא יתאוה לה: ולא יישנו עני רווקים בטלים אהם. שלא יבואו לרדו משכב זכור: והכמים מתירין. שלא נחשדו במשכב זכור ובהמה: **גמ'** מ"ט. לא ילמד רווק סופרים אי נמא משום דחשיב רווקים אמשכב זכור דמינוקות: אמרו לו ר' יהודה. דמתניתין דלמד לא יישנו עני רווקין בטליה אחת: משום אמהא דינוקי. אמותיהם של מינוקות שמתיות אללו להביא את בנייהן לזנות הספר: מי ששאל לא אשה כלל. ומוקיף אדתא קמין דקאמר רווק שלא נשא אשה מימינו ואח"כ ר' אלעזר למירא אפילו היתה לו ומתה אכל יס לו ואינה שרייה אללו מומר או ללמא כו': **מתני'** כל שעסקיו עם הנשים שמלאכת אומנותו נעשית לנשים והנשים נריות לו: לא יתיחד עם הנשים. אפילו עם הרבה נשים לפי שכלו גם כן (ס) וכולן מחפז עלי. ואילו איש אחרתה בין שתי נשים מתן (לעיל דף פ:) אכל עם שלם או ארבע ספיר דמי: נקיה וקלה. מפרש בגמ' (ט) ספיר: ולא יאמר בלבו אומנותו זו אינה מעשית אלא יבקע דתמיס למי שעבד שני: חמר גמל (ס) סן קדר. בעל קרנות. כל אלו אומנות ליסטיאות (ז) נעלנים בדרכים הם נעמסין ולוקטיס עליס מן הכרמים ופירות ועוד שנשכרין אלדס ומעבירין על תנאס: רועה. בלמית שלו (ח) שמעבירין לרעות בזה אחרת: תנוני. מלומד בלוגתה להטיל מים בין זרורות בחטין: משמו. של אכל גוריא: החמרים רובן רשעים. מפני ליסטיאות: הגמלין רובן כשרים. שפורשין למדברות למקום גדודי חיות וליסטיין ורואיס לנפנף ומשכרין לזס למקוס: הספנין רובן חסידים. שפורשין למקום הסכנה ותמיד הם נרעדה יתר מן הגמלין: טוב שברופאס לניהס. אינו ירע מן החולי ומאללו מאלל כריאיס ואינו משכר לבו למקוס ופעמים שהורג נפשאו ויס בידו לרפאות העני ואינו מרפא: טוב שבבוכים. ספיקי טריפות בלות לידו וחס על ממונו ומאללין: אכל הסורה אינה כן. שאף הבא לידו זקנה או יסורין ואינו יכול לעסוק בה הוא אוכל ממנו סכרה דכתיב עוד ינובון צדיקה: **גמ'** סורו רע. מנהגו רע. קרבתו רעה להשתדל עמו שיהא סר אליו וזבא לזימתו: הלורפין. לורפי זהב העושין לנשים שירין נומיס ועבדות: הסריקוס. סורק בגדים לנשים פלוקיידיד"א: הנקורות. מנקרי רחיים של די שגשים טוחנות בהס דתמן צמנות (דף נט): אלו מלאכות שהאשה עושה לזענה עומחת ואופה ואמריין (סס) בריחא דידא: והרובלין. מוכרין קישוטי בשמים לנשים: והספרין. הנשים נריות לכן צביל צניעות: והגרע. אומן המקיף דס על שם שמגרע את הדס: הסורסקי. מעבד להס עורות לזבוב ולנעול: והבלן. מחמם מרחלאות: מהלך על לידו ורמותו נפשה ויושב. לשפתן סימני גאוח אכל אין לו דומה לזו וצובלן הוא חלוק ממדת הכשרים. נמלה אינו יושב אלא אס כן נסמך או לחמוריו או על לידו דרך גאוח ובשלי שבעריות מוכרין נפשו לידו הוא מתגאה: ועינו נרה. צממו להוליח בלום מפני שהוא מלומד ללכול אכל המקיף ואינו מלומד להוליח: ועינו רעה. נתן עינו כריאיס שיתלו והיה נריתין לו: אוכל הרבה. שמלומד ללכול עם כמה אנשים בכל יוס: ומוליח קימעא. מתוך שמאלו יפה בלחם נקי וצפר שמן שממעתים את הצל שכל אדם מתיין לסעודה הקוס מאלל כריאהרי: ומסוד על הפריאות. מתוך שהנשים נריות לו ועסקו עמהן: ועל הגול. שהששים גולות מעבלין ועומנות לו: ועל שפיות דמיס. זימנין דשפי ליה לדמא לפחות מרביעית (ט):

הכל לשם שמים. ועל זו אנו סומכין השתא שאנו משתמשים בנשים: לא ילמד רווק סופרים. פי' תלמידים רווק הוא אדם פנוי שלא נשא אשה קעוולס ותרגום של וצמוריס כשול יכשלו הוא רווקים (ישעיה מ): ולא ידעה בהמה. מפני שיש לו תאוה יותר מאיש אחר שנשא אשה: לא יתייחד עם הנשים. פי' צנוט' ואפילו עם נשים הרבה ודווקא רובל אל אס אחר מומר וקשה להר"ס דלמד לעיל (דף פא). אנשים מצנינים ונשים מצחון מושפין משוס יתוד משמע דאסור להתייחד עם נשים הרבה ל"ע לכן י"ל לא יתייחד עם הנשים אפילו אשמו עמו דשריין לעיל (דף פ:) דקנין דהוי רובל איכא משאש טפי*: אלא הכי ל"פ זכותו. (פ) פירוט לפי מזל: דכני וחי ומזוי לאו צוכותא תליא מילתא אלא צמולא תליא מילתא (ב): הדרן עלך עשרה יוחסין סופרים: ר' יהודה אומר לא ירעה כו': תניא אמרו לו לרבי יהודה לא נחשדו ישראל על משכב זכור ולא על הבהמה: **מתני'** יכל שעסקיו עם הנשים לא יתייחד עם הנשים ולא ילמד אדם את בנו אומנות הנשים רבי מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקיה וקלה ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות שלא עניות מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל לפי זכותו רבי שמעון בן אלעזר אומר ראיית מימך חיה ועוף שיש להם אומנות והן מתפרנסין שלא בצער והלא לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער אלא שהורעתי מעשי וקפחתי את פרנסתי אבא גוריון איש צדין אומר משום אבא גוריא לא ילמד אדם את בנו חמר גמל קדר ספן רועה וחנוני שאומנותו אומנות ליסטיס רבי יהודה אומר משמו (ז) החמרין רובן רשעים והגמלין רובן כשרין הספנין רובן חסידים טוב שברופאס לניהס והכשר שבכבחים שותפו של עמלק רבי נהוריא אומר מניה אני כל אומנות שבכולם ואינו מלמד את בני אלא תורה שאדם אוכל משכבה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא וישאר כל אומנות אינן כן כשאדם בא לידו חולי או לידו זקנה או לידו יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו הרי הוא מת ברעב אבל התורה אינה כן אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקוה בזנותו בנערותו מהו אומר יוקוי ה' יחליפו כח בזנותו מהו אומר עוד ינובון בשיבה וכן הוא אומר באברהם אבינו ואברהם זקן (וה' בך את אברהם בכל (י) מצינו (יא) שעשה אברהם אבינו את כל התורה כולה עד שלא ניתנה שנאמ' דעקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתו מצותי חוקותי ותורותי: **גמ'** תנו רבנן כל שעסקיו עם הנשים סורו רע כגון הצורפים והסריקוס והנקורות והרובלין והספרים והכוכבים והגרע והבלן (י) והבורסקי (יא) מעמידים מהם לא מלך ולא גדול מאי טעמא אלא משום דפסילי צידא מושות דויל אומנותיהו תנו רבנן עשרה דברים אמרו בגרע מהלך על צידו (י) ורוחו גסה ונתלה ויושב ויענו צרה ועינו רעה ואוכל הרבה ומוציא קימעא וחשוד על העריות ועל הגול ועל שפיות דמיס (י) דרש בר קפרא לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקיה וקלה מאי היא אמר רב (י) יהודה מחמא

קבר א מ"י פכ"ב מהל' אסוריו בלא ה"כ יג וחי' פ"ב מהל' ט"ז הל' ד סמך ל"ח קפ"ב טו"ע' א"ע ס'מ"ג כ"כ ספ"ך כ ו"ד ס'מ"ג מהל' ספ"ך כ (לא): קבה ב מ"י פכ"ב מהל' אסוריו בלא ה"כ ג טו"ע' א"ע ס'ר כ"ד קבו ג מ"י טס הל' יג טו"ע' א"ע ס' כ"כ ספ"ך כ ו"ד ס'ר מהל' ד ומ"י טס הל' ח טו"ע' טס ספ"ך ||: קבו ה מ"י פכ"ב מהל' מלכס הל' ט: **תורה אור השלם**
1. קבו ו יחלפיה כח יקלו אבד בפשרים דרצו ולא יצאו ילכו ולא יקפחו ישיעו מ לא 2. עוד ינובון בשיבה שצדיק וצנינים ידדי: 3. ואברהם זקן כא בימים י"ד בך את אברהם בכל: 4. עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתו מצותי חוקותי ותורותי: בראשית כו ה בראשית כו א **תוס' ר"י הוקן**
מתני'. רווק. פנוי בלא אשה. סופרים. מלמדי מינוקות. וקאמר שלא ירגיל הרווק את עצמו להיות מן הסופרים. וכן אשה לא תלמד. לא תרגיל אשה מפרש שמהא. בני שאין לו אשה. בני מפרש. לא ייתנה. שלא יבא על הבהמה. בטליה אחת. משום משכב זכור. פתיים. שלא נחשדו ישראל לא על הבור ולא על הבהמה. גמ'. ושאי דניקי. משכב זכור. אמתא. שמוליכות ביתן לכית הספר. כלל. ומסויף אח"כ דתיק דוקא קאמר אחת. שלא יישמור ומת' ר' אליעזר ואמר אפילו נשא ומתא. או דלמא כשאני שרויה אצלו. רוח כל מי שאין לו אשה, ואחא איהו למירא אפילו יש לו אשה ואינה שרויה אצלו שם אסור למירא. מא שמע זכור. והא דרבי ר' אליעזר הוא. וכן עיקר שאם נפרש אינה שרויה אצלו שאינה עומדת עמו אין לו אשה. ומסתברא שאם הוא בעיר אחת ללמד הניח אשוח בעיר אחרת שאסור דמא אין לו אשה כאן. איה דפירש שרויה אצלו ואפילו הכי שרו רבנן. מיהו כל זה בחינוקות אבל בגדלות לא שייך הכא לא אמתא ולא אבהותא ומת' מתני'. לא ילמד אדם ובניו. כלומר לא אדם חובב ללמד את בנו אומנותו כדמוכחי פ"ג דמקלחין (לעיל ל, ב) דמקלח רואה חיים עם האשה אשר

אכהת ופכר אלו מצאות (כ"מ ל, ב) מוכיחים מהודות להם זה בית חיהם, כלומר אומנות. וכירושלמי (לעיל פ"א ה"ז) חיי ליה מקרא אחרתא ובתרת בחיים זו אומנות. ואפילו הכי לא ילמדו אומנות עם הנשים, שאומנותו עם הנשים והנשים סר אליו וזבא לזימתו: הלורפין. לורפי זהב העושין לנשים שירין נומיס ועבדות: הסריקוס. סורק בגדים לנשים פלוקיידיד"א: הנקורות. מנקרי רחיים של די שגשים טוחנות בהס דתמן צמנות (דף נט): אלו מלאכות שהאשה עושה לזענה עומחת ואופה ואמריין (סס) בריחא דידא: והרובלין. מוכרין קישוטי בשמים לנשים: והספרין. הנשים נריות לכן צביל צניעות: והגרע. אומן המקיף דס על שם שמגרע את הדס: הסורסקי. מעבד להס עורות לזבוב ולנעול: והבלן. מחמם מרחלאות: מהלך על לידו ורמותו נפשה ויושב. לשפתן סימני גאוח אכל אין לו דומה לזו וצובלן הוא חלוק ממדת הכשרים. נמלה אינו יושב אלא אס כן נסמך או לחמוריו או על לידו דרך גאוח ובשלי שבעריות מוכרין נפשו לידו הוא מתגאה: ועינו נרה. צממו להוליח בלום מפני שהוא מלומד ללכול אכל המקיף ואינו מלומד להוליח: ועינו רעה. נתן עינו כריאיס שיתלו והיה נריתין לו: אוכל הרבה. שמלומד ללכול עם כמה אנשים בכל יוס: ומוליח קימעא. מתוך שמאלו יפה בלחם נקי וצפר שמן שממעתים את הצל שכל אדם מתיין לסעודה הקוס מאלל כריאהרי: ומסוד על הפריאות. מתוך שהנשים נריות לו ועסקו עמהן: ועל הגול. שהששים גולות מעבלין ועומנות לו: ועל שפיות דמיס. זימנין דשפי ליה לדמא לפחות מרביעית (ט):

גליון הש"ס

מתני' שעשה אברהם אינו את כל התורה. ויחם כט ע"כ סוף קוס כפי הקוטרס ס: בגמ' אין מפתחים שם לא מלך. ע"כ מ"ט פ"א מטשה ג' דמסריין:

לעני רש"י

פלוקיידיד"א [פלוקיידיד"א]. סורקי צמר.

מוסף תוספות

א. הואיל ועסקו עם הנשים לבו גם כן ואינו כוש מאשה. חוסי הרא"ש: מפני שיש אשתו ויכולה לשמור תמיד כי כיו ואף השמרו מתוך שצריכות לו ולכן גם הם מחפז עלי. מאיר. ב. כלומר לפי מזלו שזכה להיות מולו טוב. חוסי הרא"ש: ע"י ומיהו איכא למישר לפעמים המול משתנה לטוב ע"י זכות כמו שהאר המקום צדק ממורח לאברהם אבינו. שם. וע"י חוסי רש"י ושבת דף קנו. סליק בעז"ה סס' קידושין.

צריכות לו. לא יתייחד עמהן. לפי שכולן מחפז עלי. ואילו אינש אחרתא עם שתי נשים תנן אבל ג' אר' ד מת' [חמר גמל קדר ספן]. כל אלו נלנים כשהולכים בדרכים גדולים עיני פירות, ועוד שנשכרין לבני אדם ומעבירים על תנאס. ורעה. בהמות שלו, שמעבירין בשרות אחרים. חנוני. מלומד בהוגא להטיל מים בין זרורות בחטין. כשרים. שפורשים למקום גדודי חיות ולסטים ולבם נשבר. והספנין יותר עומדים במקום סכנה מן הגמלין ולפיכך הם חסידים. טוב שברופאס. טוב שברופאס. שברופאס. ספק טרפות בא לידם וחסים על ממונם. כל זה פירש. ויהו דפירש שהאומנות מלמדו אכוריות אפילו הטוב שבהם אכורו ורע עמלק. גמ'. הצורפים. צורפי זהב ועושים הכשרים לנשים. הסריקוס. סורקים בגדים לנשים. [הנקורות]. ונקרי רחיים לטחון והנשים טוחנות באותן רחיים של די כדאמריין [כתובות נט, ב] אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה טוחנת זכור. ורובלים. מוכרי בשמים לנשים. ספרים. נשים צריכות להם [שבילין] בניהם. [הגורע]. אומן מקיף דס. בורסקי. מעבד להם עורות לנעול. בלן. מחמם מרחצאות.

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

1. לי הכסף ולי הנהב
 2. נאם י צבאות: חגי ב ח
 3. עונותיכם הטו אלה
 4. וצבאותיכם הטו הטוב
 5. מקם: ירמיהו ה כה
 6. וקח י יחליפו כח
 7. יעלו אבר כנשרים ירוצו
 8. ולא ייגעו ילכו ולא
 9. ייעפו: ישעיהו מ לא
 10. עוד ינובן בשיבה
 11. דשנים ורעננים יהיו:
 12. תהלים צב טו

מחטא דתלמיודא תניא רבי אומר אין לך אומנות שעוברת מן העולם אשרי מי שרואה את הוריו באומנות מעולה אוי לו למי שרואה את הוריו באומנות פגומה אי אפשר לעולם בלא כסם ובלא בורסקי אשרי מי שאומנותו כסם ואוי לו מי שאומנותו בורסקי אי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות אשרי מי שבניו זכרים ואוי לו למי שבניו נקבות ר"מ אומר לעולם ילמד אדם ללבו אומנות נקיה וקלה ויבקש רחמים למי שהעושר והנכסים שלו שאין עניות מן האומנות ואין עשירות מן האומנות אלא למי שהעושר שלו שנאמר לי הכסף ולי הנהב נאם ה' צבאות: ר"ש בן אלעזר אומר אם

מחטא דסלמיוסא. מחטא תלמיית כרושדיי"ר בלע"ז שהתפירות עשויות תלמים תלמים שורות שורות כמלמים של מחרישה: שעוצרם מן העולם. שנטילה מן העולם בין שהיא נקיה בין שהיא מאוסה יש זה זוכך ואס לא ילמדנה זה ילמדנה אחר: אשרי מי שרואה אס הוריו. יולדיו ואת ילדיו באומנות נקיה: כסם. מוכר בשמים: לבי קיין. מייבש קציעות בשדה: סבל. נושא משאות: כל אומניוס. אין להן מתן שכר לאחר זמן אלא שכר הנלוו להם בשעתם אבל תורה מתן שכרה בל מאליו לאורך ימים ואף לחולה ולזקן שאינו יכול לעסוק בה עכשיו אוכל מן הקודמות: שנאמר עוד ינובן בשיבה. ילמחו כמח וימייחד שכן לעת שיבטן דשנים ורעננים יהיו (סו"ג):

הדרן עלך עשרה יוחסין וסליקא לה מסכת קידושין

ראית מימך: תניא ר"ש בן אלעזר אומר מימי לא ראיתי צבי קיין וארי סבל ושועל חנוני והם מתפרנסים שלא בצער והם לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני מה אלו שלא נבראו אלא לשמשני מתפרנסים שלא בצער ואני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער אלא שהרעותי את מעשי וקיפחתי את פרנסתי שנאמר: עונותיכם הטו: רבי נהוראי אומר מניח אני כל אומנות וכו': תניא רבי נהוראי אומר מניח אני כל אומנות שבועולם ואינו מלמד את בני אלא תורה שכל אומנות שבועולם אין עומדת לו אלא בימי ילדותו אבל בימי זקנותו הרי הוא מוטל ברעב אבל תורה אינה כן עומדת לו לאדם בעת ילדותו ונותנת לו אחרית ותקוה בעת זקנותו מהו אומר ר"ש בן אלעזר אומר יעלו אבר כנשרים בוקנותו מהו אומר יעוד ינובן בשיבה דשנים ורעננים יהיו:

הדרן עלך עשרה יוחסין וסליקא לה מסכת קידושין

מסכת קידושין
 מחטא דתלמיודא
 כרושדי"ר
 עשירות עשיות שורות
 שורות כמלמי מענה
 זכרות טו. הדרן עלך
 מסכת קידושין

תוס' ר"י הוקן
 תלמיודא. שעושים
 תלמים תלמים והוא
 כמעשה רוקם שנעשה
 במחטא. שעוברת. שיהיה
 לו ללא צורך אלא כל
 האומנות צריכים לעולם
 בין אומנות נקיה או
 מאוסה. כסם. מוכר
 בשמים. בורסי. מקמן
 צואת כלבים (ט) קיין. מייבש קציעות בשדה. נושא משאות. ינובן בשיבה. ילמחו כמח בעת שיבטן. תושבלי"ע

ענין רש"י

ברושדי"ר, ר. קמח.

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

הדרן עלך מסכת קידושין והדרן עלך. דעתן עלך מסכת קידושין ודעתך עלך. לא נתנשי מינך מסכת קידושין ולא נתנשי מינך לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי:

יאמר כן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אמונתנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא. חנינא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רביש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה בלנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל בלנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויבי תחכמני מצותיך כי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בחקיקך למען לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך כי גם חייתיני: ברוך אתה יי למדני חקיקך: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משפיימים והם משפיימים. אנו משפיימים לדברי תורה והם משפיימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינן מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך:

יהי רצון מלפניך יי אלהי כשם שעורתי לסיים מסכת קידושין כן תעורני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי ולזרעי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם. ותתקיים בי בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחה. כי בי ירבו ימיה ויסיפו לך שנות חיים: אורך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד: יי עוז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא, ולאחיא מתיא, ולאסקא לחיי עלמא, ולמבנא קרתא דירושלם, ולשכלל היכליה בגוה, ולמעקר פולחנא נוכראה מארעא, ולאבתא פולחנא דשמיא לאתריה, וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה, ויצמח פרקנה ויקרב משיחהו. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן. יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתתדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא, ואמרו אמן: על ישראל ועל רבנן, ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון, ועל כל מאן דעסקין באוריתא, די באתרא (קדישא) הדין ודי בכל אתר ואתר, יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופרקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: